

דיוואגו. בסרט, שהסרטתו נמשכת כבר למעלה משנה וחצי, מככבים רוברט מיצ'אם כמנהל בית-ספר עלוב ועכברי, שרה מילס כאשתו, וכריסטופר ג'ונס כאהובה. בסרט, חייב מיצ'אם, שכל חייו היה עכברי, להייתן פסע בחייו אריה שואג. הוא עושה זאת בהצלחה גדולה, סועף לין. המזון זיעה, פוסים וגמלים. גאר-ניו, אמר בשעתו אדיסון, היא אחוז אחד הברקה 999 אחוזי זיעה, לין, כדי לייצר יצירות מופת, אינו חוסך בזיעה. הוא מר-כן לחזור על סצינה עשרות פעמים, ללא כל התחשבות בתקציב שנועד לה, עד ש-השחקנים נופלים מהרגליים. כשאני סבור שהשגתי 70 אחוזי ממה שרציתי, אני מו-תר ועובר הלאה, אומר הוא.

להתחלתו בסרט-ענק הוא הגיע במקרה. הוא ביים תמיד סרטים "נורמליים", עד שהגיע הגשר על נהר קוואי. הסרט התחיל לצמוח מעצמו, מוקדם ומעבר לתוכנו המוקדם. לין, חתך בעל קסם והריסים הארוכים ביותר בעולם, כפי שאומרת אורדי הפ-בורן, הוא גם גבר עם דם. הוא התייצב נוכח המשקיעים, הודיע לנציגם, המפיץ סם שפגיל: יש לי רושם שזה ייראה גדול יותר ממה שאתה חושב.

גם עם לורנס קרה אותו דבר. אני ר-בולט חשבנו על זה כעל סרט אנושי אינטימי, מספר הוא. אבל אז ראינו שבלי המון סוסים וגמלים זה לא יילך - ותראו מה שיצא.

עתה, מצפים הכל לראות מה שיצא מ-מנו סעם נוספת.

חלף בלי הרוח

דרכם של ההרפתקנים
סינרמה, תל-אביב; ארצות-הבי-רית) - נועד להוכיח כי גם ב-מחצית השנייה של המאה העשרים עדיין יתכן אפוס של מלחמה ואהבה בנוסח מלחמת הצפון והדרום כפי ש-התבטא ב"חלף עם הרוח". איפה? בדרום-אמריקה, כי מובן. ומי שהיה ספקני בנקודה זו וראה את הדרמה שנפרשה בספרו הענק ורב-המכר של הוולד רונינס כפרי הדמיון בלבד - באו מאורעות השבוע בבוליביה והמי-חישו נקודה זו.

האורגיה ב"ההרפתקנים"

תפקיד חשוב בעלילה הספרותית, אולם בגירסה הקול-נועית הם אנמיים וחיוורים הסרט, שהוא סרט ענקים, מצטיין רק במישור אחד: סצינות המלחמה ההמוניות, העשויות בצורה ריאליסטית, עשירה ומרתקת.

יצירתו של רונינס מגוללת את פרשת חייו של בנו של אחד ממנהיגי ההפיכה במדינה דרום-אמריקאית דמיונית. אחרי שבגיל עשר ראה את אמו נרצחת לעיניו ואת אחו-תו נאנסת באותו מעמד חגיגי, הפך לרוצח דקות מספר אחרי-כך. חוויות ילדות אלה השאירו בו כמוגן מישקע עמוק לכל חייו. הוא בורח מהפוליטיקה ומגורל מדינתו. ברומא, שם משמש אביו כשגריר ההפיכה שניצחה, הוא לומד שחוף מאידיאלים יש בחיים עוד כמה דברים מעני-יניים כמו סף ונשים. הוא משיג את שניהם ובכמויות שהיו מעוררות את קינאתם של קאזאנובה, רוקפלה, ואולי אפילו מול גאטי.

כוכבים מפורסמים כמו שארל אזנבור, ארנסט בורג-ניין, קנדיס ברגן ואחרים מופיעים בסרט בתפקידים מינ-ניים חסרי חשיבות. הדמויות שהם מגלמים מילאו אמנם

שחקנים הקרה המקסים

הכל יודעים שהיום אין עוד צורך להיות יפה כדי להפוך למאהב קולנועי. אולם מי עטים הם אלה המעידים לשייך עצמם בג-לוי ל"לא יפים" ואפילו להתגאות בכך. אחד מאותם מתי מעט הוא שחקן האופי האמריקאי טלי סאבאלאס, שהופיע בתפי-קידים משניים רבים בסרטים מכל הסוגים (למשל, רופא ב"קרן אחת של אושר", אסיר מגול ציפורים ב"איש הציפורים מאלקטרו" ועוד). סאבאלאס עלה לאחרונה לדרגת מ-אהב והוא נהנה מזה במלוא מובן המילה.

"מה יש?" הוא שואל בתמיהה, "אני מחבק לא פחות טוב מפול ניומן, או כן לפחות אמרו לי אלו שנינו את שינו. אך מה יש לו שאין לי? עיניים כחולות, גומות חזן? למי זה בכלל חשוב?

"הנשים בימינו אינן מתרגשות עוד מני-חונים כאלה. אולי אני אינני קאנובה מ-מדרנה הישנה, אבל אני יכול לגלות לכם, מתוך נס-י? אישי, שאשילו קרה (ועוד קרה מדומה כי אני נגלה את ראשי כדי לשמור על צורת) עשוי לזכות בהצלחה אצל נשים, גם כאשר אין לו גיורה או מבט כשל יול ברינה. למען האמת, ההצלחה שלי

פולחן הערצה עצמית

שבולד (ארמון-דויד, תל-אביב; ישראל) - הוא מוצר של חברת "הגר" הידועה יותר במיזמונים שהיא מפיקה. אם לשפוט לפי סרטה הראשון, אזי יש להניח ש"הגר" אוהבת מאוד את עצמה, את החברים בה ובעיקר את אריק איינשטיין, האליל שסביבו בנוי כל ה-עסק. הסרט אינו אלא שיר הלל לכשרונותיו, חביבותו, בדיחותיו ומגונו של הזמר שאינו רוגז לעולם, אינו חושף אף פעם את עצמו לגמרי אפילו בפני ידידיו (מכאן השם "שבולד"), ובכלל, מקסים את כל הסביבה. מזמן לזמן מופנית תשומת-הלב אל המפיק, צבי שיטל, המנסה לגלט ליצן בעל דמות-יגון, או אל אורי זוהר המלמד קאראטה באידיש. אבל המרכז הבלתי מוטל בספק הוא תמיד אריק, אליו חוזרת המצלמה שוב ושוב.

אריק איינשטיין ב"שבולד"

מויות העשויות לגרום הנאה לכל מי שנוכח להצטרף ל-אגודת ההערצה השיתופית של יוצרי הסרט.

הסרט התכונן כנראה להיות גירסה ישראלית ל"ארבעת המופלאים" ("לילה של יום מפרך"). אבל מה לעשות והי-"חיפושיות" הקדימו את "הגר", כך שהרעיונות אינם נראים עוד חדשנים במיוחד, ואילו ריצ'ארד לסטר התברך בדמיון (וגם בתקציב) הרבה יותר גדול מעמיתו הישראלי בועז דוידזון. וכל זה ניכר היטב בתוצאה הסופית.

בצורתו הנוכחית, נראה "שבולד" כאוסף של התחכי-

ספר הג'ונגל החדש

ילד הפרא (סטודיו, תל-אביב; צרפת) - הוא סרטו ה-אחרון של פרנסואה טריפו, ה-מהווה תופעה משונה בנוף הקולנוע טל שנות השבעים: שחור-לבן, על מסך רגיל, בתקופה של מסכי ענק צבעוני-ניים. אין אף כוכב ידוע, אין אף סצינה בעירום. זהו סי-פור אמיתי וצנוע על ילד הנמצא בעובי היער, בתקופת המהפכה הצרפתית, ועל הנסיונות שנעשו כדי להחזירו לחיק התרבות.

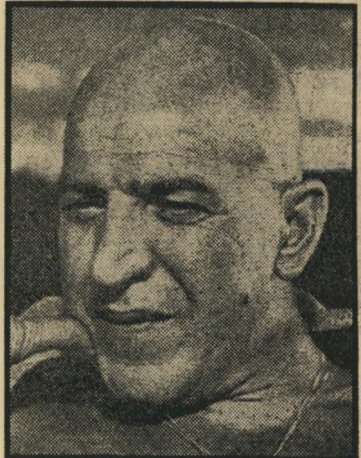

ז'אן-פייר קארגול ב"ילד הפרא"

יד, ניצוץ של אנושיות ההולך ומתפתח עם הזמן. אולי אין זה סרט במתכונת הקופית הרגילה, אבל כדאי בהחלט לראותו, ולו רק בגלל נוכחותו של השחקן הקטן המככב בו.

טריפו, המגלם בעצמו את תפקיד הפסיכיאטר המנסה לחנך את "ילד הפרא", שגדל בין חיות היער ומיתח לעצמו תגובות והתנהגות של חיה, השתמש בסרט זה בכל ה-רגישות והטעם שהוכיח כבר בעבר, כדי לספר את העלילה. מאחר והילד אינו יודע לדבר, מנסה תחילה הרופא לשכן אותו במעון לילדים חרשים-אילמים, וכך ניתנת לטריפו ההזדמנות להמיר דיאלוגים בתנועות, וכמה מן הסצינות במעון מנצלות צד זה של הסיפור עד תומו.

קשה לתאר את העלילת "ילד הפרא" ללא נוכחותו של ז'אן-פייר קארגול, הילד הצועני המגלם את התפקיד ה-ראשי בפראיות ועורמה של חיה קטנה, בה מבצעת בכל זאת, אי-שם עמוק בתוך המבט, בתנועת ראש או בהושטת

טלי סאבאלאס

מה יש לי שאין לניומן?

למשל גדולה כל כך. שאיני מעז כבר לגדל שערות. דואר המעריצים שלי מזהיר אותי מי יום מפני כעשה סויו שכוה". טלי סאבאלאס, נשוי ואב ארבעה ילדים, גאה מאוד בהישגיו. אמנם אשתו קנאית ושוגרת עליו בשבץ עיניים, אבל עצם המכסים של המין החי'ש מספיקים כדי ל-מלא אותו בתחושה גברית עלאית. מה עוד? הוא מודה, שכאשר אני מתבונן במראה אני בכל זאת חייב להודות שפול-ניומן יותר יפה ממני.